

synes mig at tyde paa, at Justitsministeren ikke staa som den, der føler sig med Rette oprørt over uberettigede Beskyldninger.

Jeg nævner en anden Ting. Justitsministeren søgte at dække sin Biografteaterbevilling dermed, at der var handlet i fuld Overensstemmelse med Praksis, og at han ingenlunde havde beordret Politidirektøren til at uddele denne Bevilling. Han brugte udtrykkelig det Udtryk, at han ikke havde „opgivet“ Politidirektøren, hvem der skulde have denne Bevilling, at han kun havde givet en Anbefaling, men vilde Politidirektøren give Bevillingen til andre, skulde der ikke være noget til Hinder derfor. Det er oplyst ved selve Politidirektørens Embedsskrivelse, at denne Bevilling i Efteraaret er i Strid med al tidligere Praksis, er i Strid med det Anciennetetsprincip, der tidligere blev fulgt, og at denne Bevilling blev given netop efter „Opgivende“ fra den højtærede Minister.

Ogsaa den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister tog det Angreb, der blev rettet mod ham fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), synes mig at tyde paa det samme, som jeg her har omtalt. Justitsministeren udfordrede paa en Maade til et Væddemaal, en Slags amerikansk Væddemaal, at man skulde se, hvem der hurtigst sprang i Luften. Der skulde ske Sagsanlæg paa den Maade, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds skulde optrykke sine Taler her til Tøddel og Bogstav udenfor Tinget. Saa vilde Justitsministeren anlægge Sag; blev da det ærede Medlem dømt, skulde han nedlægge sit Mandat; blev han ikke dømt, vilde Justitsministeren gaa. Men det er ikke en Maade at tage en saadan Sag paa. Den afgøres ikke ved et privat Injuriesøgmaal. Derom har hele Pressen været enig. Jeg vil gerne spørge: Hvorfor er Justitsministeren, hvis han tænkte sig Muligheden af, at Sagen kunde undersøges ad denne Vej, ikke kommen til dette Ting og har udbedt sig Tilladelse til Sagsanlæg i Anledning af de Taler, der ere holdte mod ham af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds og mig, af det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) og flere andre? Hvorfor har han ikke gjort det? Saa kunde Sagen være kommen til Diskussion her. Men det har Ministeren ikke gjort.

Disse Tilstande, at der er rejst saadanne Beskyldninger fra snart sagt alle Sider, vel underbyggede Beskyldninger mod

Justitsministerens Administration, uden at disse Beskyldninger ere besvarede med en Undersøgelse, have frembragt en Uhyggefornemmelse her i vort Land og i vort Folk, og de ville, hvis denne Tilstand vedbliver, tremkalde hos mange, og ikke hos de daarligste, en Lede ved det offentlige Liv og Deltagelse deri, som ikke er af det gode, hverken for Demokratiet — men jeg taler ikke her som Partimand — eller for det offentlige Liv eller nogen som helst offentlig Virksomhed. Disse Tilstande have sikkert bidraget deres til, at der breder sig en vis antiparlamentarisk Strømning ude i Befolkningen, en vis Ligeegyldighed og Interesseløshed for Rigsdagen og dens Virksomhed. Vi kende ogsaa et lille Tilløb dertil indenfor selve Arbejderverdenen, en vis antiparlamentarisk Strømning, som siger, at det er kun Demoralisation og Korruption det hele. Men enhver Demokrat, ethvert Demokrati er interesseret i, at en saadan Mistillid til Lovgivningsmagten og Regeringsmagten ikke breder sig. Jeg har ogsaa sporet demagogiske Træk fra Sider, som staa den højtærede Justitsminister nær, demagogiske Træk ogsaa i det Blad, over hvis Redaktør Justitsministeren har holdt sin Haand, der netop gik ud paa at puste til disse antiparlamentariske Strømninger. Ja, det har været saa mærkeligt i den senere Tid, at medens man paa den ene Side — det er f. Eks. ofte gjort af det ærede Medlem fra Thisted (N. Andersen) — har hævdet, at der burde være Organisation og Disciplin indenfor Fagforeningerne, indenfor Arbejderlejreren, fordi det var den eneste Maade, hvorpaa Fremskridtet kunde gaa sin rolige Gang, har der fra Sider, der staa disse Tendenser nær, jeg her har omtalt, været pustet til Splittelsesbestrebelse, til anarkistiske Tendenser, til antiparlamentariske Strømninger, et demagogisk Træk ude i Befolkningen, der ganske sikkert hænger sammen med den Demoralisation, som jeg her har tilladt mig at omtale. Ja, de, der spekulere i Reaktion til den ene Side og i Anarki til den anden Side, ere interesserede i, at saadanne Tilstande opretholdes, men ikke alle vi, hvilken Lejr vi end maatte tilhøre, som mene, at en kraftig Fremskridtsbevægelse i social og økonomisk Henseende er det mest tjenlige for Land og Folk.

Ingen her i dette Ting eller udenfor vil kunne mistænke os Socialdemokrater for at drive Ministerstormerier, det vil ingen kunde gøre af den simple Grund, at